

delse med enrumsanbringelse som følge af arbejdsvægning, at en lang række andre konfrontationer opstår i fængslerne. Mere væsentligt er det imidlertid, at enrumsanbringelse som følge af arbejdsvægning/strejke er en foranstaltning, som ikke anvendes i det omgivende samfund. Den modvirker derfor fangens tilpasning til arbejdsmarkedet, fordi den udsætter ham for vilkår, der hverken har noget formål i sig selv eller udtrykker nogen tilpasning til samfundet.

3. Forslagets udformning

Forslaget går ud på, at den indsatte selv må træffe beslutning om, hvorvidt han vil arbejde, og hermed også, hvorvidt han tillægger ulemperne eller fordelene ved at arbejde størst betydning. Den indsatte kan træffe sin egen individuelle beslutning, men kan også deltage i kollektive beslutninger herom.

Som på arbejdsmarkedet i øvrigt får den indsatte kun løn, når han arbejder.

Forslaget har betydning allerede på nuværende tidspunkt, men kommer først til sin ret, når der er indført løn svarende til lønningerne på arbejdsmarkedet. I denne situation kunne man forestille sig at der blev udbetalt løn for at arbejde, mens der blev udbetalt et lomme pengebeløb svarende til den nuværende »løn« (ca. 33 kr. om dagen), hvis den indsatte ikke ønsker at arbejde.

Det forudsættes endvidere, at der i forbindelse med gennemførelse af beslutningsforslaget gennemføres et regelsæt omkring faglige konflikter.

Der forudsættes ingen ændringer i retten til at lade uddannelse afløse arbejde.

4. Administrative og økonomiske konsekvenser

Der forudses ikke administrative konsekvenser, mens de økonomiske konsekvenser i givet fald vil knytte sig til indførelse af fangeløn, hvorfor der henvises til forslag til folketingsbeslutning om forsøg med aflønning af de indsatte i fængslerne, B 41 (se Folketingstidende 1984-85, forhandlingerne sp. 2220 og 4628).